

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jindřichem Jabornickým v právní věci žalobce: **Libor M .**, nar. xxx, bytem v xxx, zastoupeného: JUDr. Ivou Kunešovou, advokátkou se sídlem v Praze 3, Husinská 3, proti žalovanému: **Marek Stanislav P .**, nar. xxx, bytem v xxx, **o námitkách žalovaného do směnečného platebního rozkazu na 450.000,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

I. Směnečný platební rozkaz vydaný Městským soudem v Praze dne 26.3.2008 pod č.j. 47Sm 106/2008-8 **se ponechává** v platnosti v plném rozsahu.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů námitkového řízení ve výši 714,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, prostřednictvím právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Shora citovaným směnečným platebním rozkazem vyhověl soud žalobci a k jím předložené směnce uložil žalovanému, aby do tří dnů ode dne doručení tohoto směnečného platebního rozkazu zaplatil žalobci částku 450.000,- Kč spolu se 6 % úrokem ročně z této částky ode dne 11.11.2006 do zaplacení a náhradu nákladů řízení 73.811,- Kč.

Žalovaný ve včas podaných námitkách navrhl zrušení směnečného platebního rozkazu protože směnka byla podepsána pod nátlakem bez svobody projevu vůle, aniž k tomu byl jakýkoliv hospodářský nebo jiný důvod. Podle námitkového tvrzení chtěl žalovaný 17.srpna 2006 opustit z rodinných důvodů území ČR a před odjezdem byl vyzván žalobcem, aby se dostavil k němu do bytu. Domníval se, že půjde o vyplacení finanční částky, kterou mu byl žalobce za provedenou práci dlužen, avšak žalobce ho nutil vyplnit formulář, přičemž žalovaný v té době nerozuměl česky do té míry, že by vůbec tušil o co se jedná a opisoval pod fyzickým nátlakem z vedlejšího papíru text, kterému nerozuměl. Věděl z doslechu, že žalobce vlastní několik zbraní, kterými se často chlubil a prý z legrace vyhrožoval jejich použitím. I při zmíněné návštěvě měl žalobce zbraň při sobě a několikrát ji významně pohladil. Pohrozil žalovanému, že pokud text neopíše a nepodepíše se, nebude moci odjet z území ČR do Polska a v této souvislosti mu sebral klíče od auta. Stále tu existovala obava žalovaného z použití zbraně. Dále žalobce žalovanému vyhrožoval nepříjemnostmi v budoucnu, včetně fyzické likvidace, což jen obavu z použití zbraně umocňovalo. Na úplný závěr jednání přikázal žalobce žalovanému vyplnit sumu částky a pečlivě opsat částku slovy. Žalovaný tak nejednal při podpisu ze svobodné a vážné vůle. Ohledně tvrzení o nakládání žalobce se zbraní navrhl výpověď bližší neurčených zaměstnanců a obchodních partnerů, přičemž konkrétně označil pouze osobu Jana N. adresou bydliště v Polsku. Dále žalovaný v námitkách uvedl, že s firmou, za kterou žalobce jednal, byl v obchodním vztahu Jan N., který žalovanému následně zprostředkoval práci. Žalovaný byl zaměstnancem firmy Jana N. a s žalobcem nebyl v žádném vztahu, z něhož by mohly vyplynout nějaké závazky či pohledávky. Po odjezdu Jana N. do Polska žalovaný dále ze setrvačnosti pracoval na zakázce, na které pracoval před odjezdem svého zaměstnavatele ale od žalobce dostával zaplacené cca 1.000,-- Kč za týden práce s tím, že žalobce nemůže platit řádně, protože již zaplatil panu N.. V té době již ale žalovaný nebyl zaměstnancem pana N. protože ten odjel do Polska a o zakázky se nestaral. Vznikl tak maximálně dluh žalobce, popřípadě jeho firmy za kterou jednal, vůči žalovanému, protože nebyly řádně vyplaceny částky za odvedenou práci. V námitkách žalovaný konečně uvedl i to, že v době splatnosti nebyl žalobcem vyzván k proplacení předmětné směnky a nemohl se tak bránit již dříve.

Žalobce navrhl ponechání směnečného platebního rozkazu v platnosti pro nedůvodnost námitek žalovaného, který dne 17.8.2008 v bytě žalobce skutečně předmětnou směnku vystavil a podepsal zcela dobrovolně a bez jakéhokoliv nátlaku ze strany žalobce či jiných osob přičemž není pravdou, že by žalovaný neuměl česky a nerozuměl textu, neboť jediný problém měl s písemným vyjádřením číslovky v textu směnky. Proto mu žalobce tento text nadiktovat. Žalobce rozhodně žalovanému nevyhrožoval zbraní či dokonce fyzickou likvidací a k takovému jednání neměl ani důvod. Důvodem pro vystavení směnky byla skutečnost, že žalovaný, jako synovec Jana N., který měl obchodní vztah se žalobcem, vystupoval vždy jako zaměstnanec firmy pana N. a když tento onemocněl a odjel se léčit do Polska, předal před svým odjezdem řízení své firmy žalovanému před všemi pracovníky, které žalobci na práci na stavbě přivezl z Prahy. Žalovaný nadále dojížděl na

stavbu a přiděloval práci zprostředkovaným pracovníkům a stejně jako Jan N., přebíral pro své pracovníky od žalobce peníze na jejich výplaty a nákup materiálu. Sám žádné stavební práce nikdy nevykonával. Jak později žalobce zjistil, pan Jan N. dělníkům mzdy neproplácel a předmětná směnka zajišťovala částečně plnění závazku J. N. z titulu bezdůvodného obohacení, resp. náhrady škody a částečně také vrácení půjčky, kterou žalobce žalovanému poskytl počátkem srpna 2006. O tomto zajištění se žalobce s žalovaným dohodl před podpisem vlastní směnky, takže jeho námitka nedluhu je nepravdivá a účelová.

Soud nemá námitky žalovaného ohledně nedostatku svobody projevu vůle při podpisu předmětné směnky a ohledně absence právního důvodu k vystavení směnky za prokázané a námitku nepředložení směnky k placení zhodnotil jako nedůvodnou.

Ačkoli má žalovaný nejen povinnost skutkového tvrzení, ale také povinnost unést k tomuto tvrzení důkazní břemeno, nenavrhl soudu žádný důkaz, z něhož by bylo možné zjistit, že se skutkový děj při podpisu směnky odehrál tak, jak je uváděno v námitkách. I kdyby však k takovému prokázání došlo, nebylo by možné dojít ke zjištění, že směnka byla podepsána v situaci svědčící jednoznačně o nedostatku projevu svobody vůle ze strany žalovaného. Pokud by totiž žalovaný z doslechu věděl o tom, že se žalobce svými zbraněmi chlubil a vyhrožoval jejich použitím pouze z legrace, jak žalovaný v námitkách uvedl, již to samo o sobě nesvědčí o situaci, která by mohla vyvolat pocit bezprostředního ohrožení. Důvodná obava by mohla nastat například tehdy, kdyby žalovaný byl seznámen s tím, že došlo prokazatelně k situaci, kdy žalobce zbraň za účelem vynucení své vůle skutečně použil. To se však ve skutkovém tvrzení v námitkách neuvádí. V této souvislosti by tak nemohlo vyvolat obavu z použití zbraně ani to, kdyby ji žalobce při jednání „významně pohladil“, jak tvrdí žalovaný v námitkách. Jestliže tedy žalovaným popisovaná situace, byť by byla prokázána, sama o sobě nesvědčí o bezprostředním ohrožení ani o důvodné obavě použití zbraně, pak pouhé vyhrožování ze strany žalobce, které se mělo odehrát v budoucnosti, ani odebrání klíčků od osobního automobilu, byť by byly tyto skutečnosti prokázány, nemohly být důvodem proto, aby žalovaný musel v každém případě podepsat proti své vůli předmětnou směnku, aniž by měl v dané situaci jinou volbu. Nic mu nebránilo v tom, aby z jednání odešel a aby popisované vyhrožování a vynucování podpisu ne jemu neznámé listině, pokud by k tomu došlo, oznámil bez zbytečného odkladu Policii ČR, včetně žádosti o zákrok ohledně zadržovaných klíčků od auta. To však žalovaný zjevně neučinil. Ze shora uvedených důvodů tak soud neshledal situaci popisovanou žalovaným v námitkách při podpisu směnky způsobitou vyvolat nesvobodu projevu jeho vůle a to ani v případě, že by byl tento skutkový děj prokazován navržením důkazu jeho účastnické výpovědi. Podle popsání děje nebyl v situaci, kdyby mu nezbývalo nic jiného, než předmětnou směnku podepsat ať už pro přímé ohrožení nebo pro důvodnou obavu, aniž by měl možnost jednat ze svobodné vůle jinak. Tuto námitku

proto soud hodnotil nejen jako neprokázanou ale též jako nedůvodnou. Nebyl tak důvod k provedení žalovaným navrženého důkazu svědeckou výpovědí Jana N., který měl prokazovat námitkové tvrzení o tom, co žalovaný věděl z doslechu o jednání žalobce v souvislosti s jeho zbraněmi.

Protože nesvoboda projevu vůle při podpisu směnky žalovaným měla být jediným důvodem jejího podpisu a žalovaný neuvedl žádný jiný rozumný důvod pro který by k podpisu mělo dojít, zůstala i námitka absence právního důvodu k podpisu směnky neprokázanou. Rozumný důvod proč byla směnka podepsána musí totiž nejen tvrdit ale i prokazovat právě ten, kdo je ze směnky povinný, neboť tomu náleží vznášet ve smyslu ustanovení § 17 zákona č.191/1950 Sb. proti své povinnosti námitky, které musí prokázat. Žalobci postačí k uplatnění jeho práva plynoucího přímo z cenného papíru pouze to, že je ve smyslu § 16 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb. čl. I. majitelem směnky a ve smyslu § 47 téže právní normy může žádat plnění na tom, kdo je z této směnky zavázán. Nemusí tak ani tvrdit ani dokazovat z jakého důvodu byla směnka vystavena, neboť do této procesní pozice by se dostal teprve tehdy, pokud by chtěl znevěrohodnit nebo vyvrátit důkazy, jimiž povinný ze směnky prokazuje, že jeho povinnost buď vůbec nevznikla nebo zanikla. Protože v daném případě nebyl tento postup ze strany žalobce nutný, nezabýval se již soud dále jeho obranným tvrzením ani jeho prokazováním.

Ani námitka žalovaného, že v době splatnosti směnky nebyl vyzván k jejímu proplacení, nemůže vyvolat omezení či zánik jeho povinnosti plynoucí z tohoto cenného papíru. Prokázat, že lhůty, včetně lhůt k předložení směnky, nebyly dodrženy, náleží totiž tomu, kdo se toho proti majiteli dovolává a to ve smyslu § 46 odst. 2 shora citované právní normy. Majitel pak ve smyslu § 53 odst. 1, § 77 odst. 1 a § 78 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb. Čl. I. neztrácí při zmeškání lhůt k předložení směnky k placení vůči výstavci směnky vlastní svá práva ze směnky vyplývající.

Soud proto pro částečné neprokázání a částečnou nedůvodnost námitek žalovaného výrokem I. ponechal ve smyslu ustanovení § 175 odst. 4 o.s.ř. směnečný platební rozkaz vůči žalovanému v platnosti v plném rozsahu.

Výrok II. je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobci, který měl ve věci plný úspěch, vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, mezi něž náleží i odměna za zastupování ve výši paušální náhrady po 300,-- Kč ke každému z úkonů právní služby (vyjádření k námitkám, účast při jednání) ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, což činí celkem s daní z přidané hodnoty, jejímž je zástupce žalobce plátcem, částku přiznanou.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do **15 dnů** ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím zdejšího soudu, dvojmo.

V Praze dne 11.února 2009

JUDr. Jindřich J a b o r n i c k ý , v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Rosenmayerová